

॥ श्रीसूक्तम् ॥

हिरण्यवर्णां ह॒रिणीं सुव॒र्णर॑जत॒स्रजाम् ।
च॒न्द्रां हिर॑ण्म॒यीं ल॒क्ष्मीं जा॑तवेदो म॒ आव॑ह ॥ १ ॥

तां म॒ आव॑ह जा॒तवे॑दो ल॒क्ष्मीम॑न॒पगा॒मिनी॑म् ।
यस्यां हिर॑ण्यं वि॒न्देयं॑ गा॒मश्च॑ पु॒रुषा॑न॒हम् ॥ २ ॥

अ॒श्वपूर्वा॑ रथम॒ध्यां ह॒स्तिना॑दप्र॒बोधि॑नीम् ।
श्रियं दे॒वीमु॑प॒ह्वये॒ श्रीमा॑दे॒वीर्जुष॑ताम् ॥ ३ ॥

कां सोऽ॒स्मितां हिर॑ण्यप्राका॒रामा॒र्द्रां ज्वल॑न्तीं तृ॒प्तां
त॒र्पय॑न्तीम् । प॒द्मे स्थि॒तां प॒द्मव॑र्णां तामि॒होप॑ह्वये श्रियम् ॥ ४ ॥

च॒न्द्रां प्र॑भा॒सां य॒शसा॒ ज्वल॑न्तीं श्रियं लो॒के दे॒वजु॑ष्टामुदा॒राम् ।
तां प॒द्मिनी॑मीं शरणम॒हं प्र॑प॒द्येऽल॒क्ष्मीमे॑ नश्यतां त्वां वृ॒णे ॥ ५ ॥

आ॒दि॒त्यव॑र्णे तप॒सोऽधि॑जा॒तो वन॑स्पतिस्तव वृ॒क्षोऽथ
बि॒ल्वः । तस्य॑ फला॒नि तप॑सा नुदन्तु मा॒यान्त॑रा॒याश्च॑ बा॒ह्या
अ॒ल॒क्ष्मीः ॥ ६ ॥

उपै॒तु मां दे॑वस॒खः की॒र्तिश्च॒ मणि॑ना स॒ह । प्रा॒दुर्भू॑तोऽस्मिं
राष्ट्रेऽ॒स्मिन् की॒र्तिमृ॑द्धिं ददा॒तु मे ॥ ७ ॥

क्षु॒त्पिपा॑साम॒लां ज्ये॑ष्ठा॒मल॒क्ष्मीं ना॑शया॒म्यहम् । अ॒भूति॑-
मस॑मृद्धिं च सर्वा॒ निर्णु॑द मे गृहात् ॥ ८ ॥

ग॒न्धद्वा॒रां दु॑राध॒रुषां॑ नि॒त्यपु॑ष्टां करि॒षिणी॑म् । ई॒श्वरी॑

सर्वभू॑तानां॒ तामि॑होप॒ह्वये॒ श्रियम्॑॥९॥

मन॑सः॒ काम॒माकू॑तिं वा॒चः स॒त्यम॑शीमहि। प॒शूनां॑ रू॒पम॑न्नस्य॒
मयि॑ श्रीः श्र॑यतां॒ यशः॑॥१०॥

क॒र्दमे॑न प्र॒जाभू॑ता म॒यि स॒म्भ॑व क॒र्दम॑। श्रियं॑ वा॒सय॑ मे कु॒ले
मा॒तरं॑ प॒द्ममा॒लिनीम्॑॥११॥

आपः॑ सृ॒जन्तु॑ स्नि॒ग्धानि॒ चिक्ली॑त वंस मे गृहे। नि च॑ दे॒वीं
मा॒तरं॑ श्रियं॑ वा॒सय॑ मे कु॒ले॥१२॥

आ॒र्द्रा पु॒ष्करि॑णीं पु॒ष्टिं सु॒वर्णां॑ हैममा॒लिनीम्॑। सूर्या॑ हि॒रण्म॑यीं
ल॒क्ष्मीं॑ जात॑वेदो म॒ आव॑ह॥१३॥

आ॒र्द्रा यः॑ करि॑णीं य॒ष्टिं पि॒ङ्गलां॑ प॒द्ममा॒लिनीम्॑। च॒न्द्रां
हि॒रण्म॑यीं ल॒क्ष्मीं॑ जात॑वेदो म॒ आव॑ह॥१४॥

तां म॒ आव॑ह जात॑वेदो ल॒क्ष्मीम॑न॒पगा॒मिनी॑म्। यस्यां॑ हि॒रण्यं॑
प्रभू॑तं गावो॑ दा॒स्योऽश्वान्॑ वि॒न्देयं॑ पुरु॑षान॒हम्॑॥१५॥

म॒हादे॒व्यै च॑ वि॒द्महे॑ वि॒ष्णुप॒त्न्यै च॑ धीमहि।

तन्नो॑ लक्ष्मीः प्रचो॒दया॑त्॥१६॥